

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **Unie pro řeku Moravu**, se sídlem v Hlubočkách, Hrubá Voda 10, zastoupené Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Horní náměstí 365/7, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze, Vršovická 65, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2012, č. j. 18817/ENV/12, 490/570/12, ve věci povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných živočichů a rostlin,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 5. 2012, č. j. 18817/ENV/12, 490/570/12, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 7.800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Dominiky Kovaříkové, advokátky se sídlem v Olomouci, Horní náměstí 365/7.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a dalšího odvolatele a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2012, č. j. KUOK 142073/2011, jímž správní orgán I. stupně povolil výjimku ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů živočichů – střevlík *Carabus scheindleri* a *Carabus ulrichii*, čmelák rod *Bombus*, jasoň dymnivkový (*Parnassius mnemosyne*), ropucha obecná (*Bufo bufo*), ještěrka živorodá (*Lacerta vivipara*), bramborníček hnědý (*Saxiola rubetra*), lejsek šedý (*Muscicapa striata*), ťuhák obecný (*Lanius collurio*), čolek obecný (*Triturus vulgaris*), čolek horský (*Triturus alpestris*), užovka hladká (*Coronella austriaca*), kuňka obecná (*Bombina bombina*), skokan štíhlý (*Rana dalmatica*) a rosnička zelená (*Hyla arborea*) a zvláště chráněného druhu rostliny – mečíku obecného (syn. mečík střežovitý, *Gladiolus imbricatus*) z důvodu podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) z. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) při realizaci akce SKI PARK Hrubá Voda v k. ú. Hrubá Voda. Výjimka byla povolena 1) ze zákazu podle ustanovení § 50 odst. 2 zákona, konkrétně ze zákazu upravovat a měnit biotop zvláště chráněných živočichů a dále zákazu rušit a přemísťovat je v rámci transferu mimo místa dotčená stavbami a úpravami terénu, a 2) ze zákazu podle § 45 odst. 1 ve vztahu k zvláště chráněnému druhu rostliny, konkrétně rušení ve vývoji.

Žalobkyně namítá, že

1) žalovaný nedostatečně vypořádal její odvolací námitky, čímž způsobil nezákonnost rozhodnutí spočívající v jeho nepřežkoumatelnosti. Žalovaný je vypořádal tak, že uvedl, že některé námitky mohla žalobkyně uplatnit dříve a k jiným bylo přihlédnuto již v dřívějším průběhu řízení v dostatečné míře. Nikde však neuvádí, které konkrétní námitky mohla žalobkyně použít dříve, a ke kterým konkrétním námitkám bylo přihlédnuto již v dřívějším průběhu řízení, aby bylo možné posoudit, zda se toto tvrzení zakládá na pravdě a zda skutečně a jak byly tyto námitky zohledněny;

2) žalovaný neprokázal veřejný zájem převažující nad zájmem ochrany přírody a krajiny tak, aby byla splněna zákonná podmínka pro vydání výjimky ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Žalobkyně nesouhlasí s pojetím veřejného zájmu, jak jej vykládá správní orgán I. stupně a žalovaný, když uvádějí, že převažujícím zájmem je potřeba rekonstrukce objektů v obci a rozvoj rekreace v dané obci a lokalitě. Žalobkyně namítá, že sjezdové lyžování je zájmem relativně úzké skupiny obyvatel a nelze tak v jeho případě hovořit o širším společenském zájmu, navíc převažujícím nad zájmem ochrany přírody. Správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval otázkou existence

jiného uspokojivého řešení ani tím, zda povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

K námitce č. 1 žalobkyně uvedl, že má za to, že po stránce formální byla informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, poskytnuta. Dle jeho názoru právní předpis neukládá správnímu orgánu povinnost uvést to, co tvrdí žalobkyně.

Co se týče námítky č. 2 žalobkyně, s jejími tvrzeními žalovaný nesouhlasí, když se domnívá, že se se všemi otázkami řádně vypořádal. Názor žalobkyně na sjezdové lyžování považuje za zkreslující, neboť jde o součást využití území předpokládaný územním plánem. Žalovaný rozšířil ohledy i na celkové zlepšení stavu degradované oblasti Sudet, odstranění brownfields, oživení stavu infrastruktury v části obce a celkovou revitalizaci obce související s celkovou investiční akcí, jíž je záměr Ski Parku součástí.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 19. 1. 2011 požádala společnost PARK SPORT Hrubá Voda, a. s. (dále jen „žadatel“) o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných rostlin a živočichů podle ustanovení § 50 odst. 2 zákona k realizaci stavby SKI PARK Hrubá Voda. Na základě průzkumu byl v dotyčné lokalitě zjištěn výskyt zvláště chráněných živočichů (střevlíci *Carabus scheindleri* a *Carabus ulrichii*, čmeláci rodu *Bombus*, jasoň *dymnivkový*, ropucha obecná, ještěrka živorodá, ještěrka obecná, slepýš křehký, zmije obecná, bramborníček hnědý, lejsek šedý, ťuhák obecný a vlaštovka obecná), a zvláště chráněná rostlina (mečík obecný). Na základě této žádosti bylo správním orgánem I. stupně dne 1. 2. 2011 zahájeno řízení ve věci udělení výjimky podle § 56 odst. 1 ze základních ochranných podmínek podle § 50 odst. 2 zákona a § 49 odst. 1 zákona. Předmětem řízení byl zásah do přirozeného vývoje, který spočívá v zásahu do biotopu zvláště chráněných druhů živočichů a rostliny zejména terénními úpravami, narušením povrchu vegetačního krytu a kácením dřevin. Dne 21. 2. 2011 sdělila žalobkyně správnímu orgánu I. stupně, že využívá v souladu s ustanovením § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny své právo k účasti v tomto řízení. Při ústním jednání dne 24. 2. 2011 byl projednán návrh podmínek pro snížení vlivu na zvláště chráněné živočichy a rostliny. Dne 2. 3. 2011 bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto v části věci a dále bylo řízení přerušeno na žádost žadatele do doby, než bude moci předložit podrobnější zpracování projektové dokumentace. Usnesení o přerušení řízení se týkalo řízení v části věci dosud nerozhodnuté, která spočívá v terénních a melioračních úpravách areálu, v stavebních úpravách jímky k čerpání vody pro provoz areálu a opatřeních pro ochranu lokality s výskytem mečíku obecného. Správní orgán I. stupně sdělil účastníkům dne 29. 3. 2011 pokračování v řízení, dne 18. 4. 2011 se konalo další ústní jednání ve věci, účastníky a správním orgánem I. stupně byl projednán návrh podmínek pro snížení vlivu na zvláště chráněné živočichy a rostliny. Dne 10. 5. 2011 zaslala žalobkyně své nesouhlasné stanovisko k povolení požadované výjimky. Dne 26. 5. 2011 vydal správní orgán I. stupně konečné rozhodnutí o povolení výjimky. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně spolu s dalším účastníkem řízení odvolala, žalovaný dne 17. 8. 2011 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalobkyně setrvala na svém předchozím nesouhlasném stanovisku. Dne 5. 1. 2012 vydal správní orgán I. stupně opětovně konečné rozhodnutí, jímž povolil výjimku ze zákazu, jak výše uvedeno. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně spolu s dalším účastníkem řízení odvolala. Žalobkyně své

odvolání odůvodnila tím, že: A) rozhodnutí má vady, neboť 1) není ve svém výroku určité a lze tak mít pochybnosti o tom, v jaké podobě byl záměr povolen, neboť ve výroku není jednoznačně specifikován záměr a jeho podoba, pro který se výjimka povoluje, je uvedeno vágně povolení akce SKI PARK Hrubá Voda, přitom v průběhu řízení byl záměr žadatele několikrát změněn; 2) podmínky rozhodnutí jsou vágní, neurčité, nevymahatelné a nadbytečné. K podmínce č. 1) žalobkyně uvádí, že u ohrazení mečíku zábrany není uvedeno, o jaký typ zábran se má jednat, schází jejich technická specifikace, takto je tato podmínka formulována vágně, nekontrolovatelně a nevymahatelně. U podmínky č. 2) jsou dle žalobkyně rozpory lokalizace lokality mečíku v případě projektové dokumentace záměru a geodetickým zaměřením provedeným dle zprávy biologického rozboru, proto není možné jednoznačně tuto podmínku naplnit. V podmínce č. 3) je uveden termín „rozhrovnání zemin“, který je opět neurčitý a nespecifikuje danou činnost z hlediska jejich kontroly a tudíž vymahatelnosti podmínky. Technická zpráva projektové dokumentace takový pojem vůbec neobsahuje. Dále není jasné, proč je tato podmínka vztažena pouze k ochraně sídel čmeláků a nikoliv i dalším zde se vyskytujícím zvláště chráněným druhům, kteří jsou aktivní i v období, které podmínka vymezuje, a kdy tedy hrozí jejich poškození, usmrcení a ohrožení jejich populací prováděnou činností. Vágnost této podmínky dle žalobkyně spočívá i v jejím časovém vymezení „od května do září“, kdy není zřejmé, zda v září lze činnost provádět či nikoliv, podmínka by měla být přesně datově určena. Podmínka č. 5) je dle žalobkyně čistě proklamativní, správní orgán I. stupně má předložený záměr sám posoudit a vyhodnotit, zda úpravy, které projekt navrhuje, mohou mít na mokřad nežádoucí vliv či nikoliv. Časové vymezení podmínky č. 6) „v období od měsíců října až listopadu“ neukládá žadateli žádnou povinnost opatření provést, neboť nezahrnuje konkrétní letopočet. Obdobně jako v případě podmínky č. 1) a 2) nelze v případě podmínky č. 7) zajistit, kontrolovat a vymáhat její dodržení, neboť lokalita mečíku obecného není v podkladech záměru jednoznačně vymezena. Celá výjimka je co do lhůty časově nevymezena a neohraničena, což je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu; B) správní orgán I. stupně neadekvátně vyhodnotil vliv záměru na lokalitu z hlediska ochrany zvláště chráněných druhů; C) správní orgán I. stupně neadekvátně posoudil veřejný zájem a naplnění zákonných předpokladů [tento odvolací důvod je obsahově shodný s žalobním bodem č. 2) žalobkyně]; D) realizace záměru SKI PARKU Hrubá Voda je nelegální, neboť lyžařské vleky a upravená sjezdovka jsou již v provozu, žadatel provedl rozsáhlé plošné terénní úpravy, které mu nebyly povoleny. Dne 18. 5. 2012 vydal žalovaný výše uvedené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a dalšího odvolatele a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Své rozhodnutí, co se týče odvolacích námitek žalobkyně, odůvodnil žalovaný tak, že k odvolací námitce A1) uvedl, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že realizace by měla vycházet z žadatelem naposledy předkládaného materiálu, který zohledňuje a zapracovává požadavky dříve vznesené a projednané. Co se týče odvolací námítky C) žalobkyně, k této žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil převahu jiného veřejného zájmu (ekonomického a sociálního) nad zájmem ochrany přírody jako prokazatelnou, následně udělil žadateli podmínky, které jsou obsaženy ve výrokové části napadeného rozhodnutí. S odůvodněním se žalovaný ztotožnil a dále doplnil další důvody, které zopakoval ve svém vyjádření k žalobě. K dalším námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že „v dřívějším průběhu řízení byly průběžně zohledňovány návrhy, které se de facto opakují ve znění nynějších odvolání obou odvolatelů, žalovaný proto v rámci tohoto rozhodnutí uplatnilo zásadu koncentrace ve správním řízení, přičemž dospělo k názoru, že došlo k situaci, kdy odvolatelé ve svých odvoláních přicházejí opakovaně s takovými

modifikacemi návrhů, které bylo možno použít již v dřívějších stádiích řízení. Ministerstvo tedy nepřihlédlo k relevantním námitkám odvolatelů v celé jejich šíři, neboť uváděné návrhy, parametry či upřesňující informace mohli odvolatelé uplatnit dříve (viz ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu), popřípadě se tyto námitky odvolatelů opakují a bylo k nim přihlédnuto již v dřívějším průběhu řízení v dostatečné míře (viz spisový materiál a výše zdůrazněné náležitosti odůvodnění napadeného rozhodnutí).“

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný řádně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Podle ustanovení § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává (odvolací správní orgán) jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu, které se v souladu s ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu použije obdobně pro řízení o odvolání, se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V souvislosti s ustanovením § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu je nepochybné, že se odvolací správní orgán musí odvolacími námitkami zabývat a řádně je vypořádat.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se žalovaný k námitkám žalobkyně vyjádřil (až na výjimku v případě odvolací námitky A1 a C) pouze velmi stručně, když se v případě některých, blíže neuvedených, námitek odvolal na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu a zásadu koncentrace správního řízení, a v případě dalších, rovněž konkrétně neuvedených, námitek uvedl, že tyto se opakují a bylo k nim přihlédnuto již v dřívějším průběhu řízení v dostatečné míře.

Takový postup je v rozporu s citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu za užití § 93 odst. 1 správního řádu a činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Jak uvedl opakovaně Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích, funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby z odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo seznatelné, proč žalovaný považuje námitky žalobkyně za liché, mylné nebo vyvrácené (k tomu blíže např. rozhodnutí ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46 či ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Tomu tak v tomto případě není, neboť není zřejmé, které z námitek žalobkyně, které jsou dostatečně konkrétní a věcné, se opakují, ke kterým námitkám bylo již dříve přihlédnuto a jak. Navíc se v případě jedné, opět blíže nevymezené, skupiny námitek žalovaný nesprávně odvolává na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, jež se týká omezení přípustnosti tzv. novot (nových skutečností a návrhů na provedení nových důkazů). V tom však žalobkyniny odvolací námitky nespočívají, proto je tímto způsobem vypořádat nelze.

Z výše uvedených důvodů krajský soud, aniž by se zabýval dalším žalobním bodem, zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšné žalobkyni vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby poskytnutých do 31. 12. 2012	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do r. 2012	4.200 Kč
1) příprava a převzetí věci		
2) sepis žaloby		
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
Celkem		7.800 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokátky, která žalobkyni v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Ostravě dne 10. dubna 2014

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu